

chăm chú của cô ấy khi viết, tôi bỗng thấy cảm động. Tôi chưa bao giờ làm việc này, hẳn người chuyển lời ở đầu dây bên kia cũng có cảm giác tương tự.

Sau khi cúp máy, cô bé nở nụ cười rạng rỡ, viết thêm vài dòng lên trang giấy: “Đó là người bạn thân nhất của tôi, chúng tôi đã giao hẹn, cứ ngày này hàng tháng sẽ gọi điện thoại báo tin cho nhau.”

Cuối cùng, cô viết hai chữ “Cảm ơn” lên trang giấy, vẽ thêm một hình trái tim nhỏ và đặt tờ giấy vào tay tôi. Sau khi trả tiền, cô viết thêm: “Ngày này tháng sau, nhờ cậu giúp tớ nữa nhé!”

Sau khi vẫy tay tạm biệt, tôi nhìn theo bóng cô ấy xa dần, chợt trong lòng dấy lên cảm xúc kì lạ. Tôi muốn gọi điện thoại cho người bạn thân của tôi - mấy năm trước nhà cậu ấy đã chuyển đi nơi khác. Chỉ có điều, tôi chẳng tài nào nhớ được số điện thoại của cậu ấy.

Thực ra, chúng ta có thể thường xuyên gọi điện, viết thư cho nhau. Muốn liên lạc nào có khó khăn gì, vậy mà

sao ngày càng ít người nhớ được số điện thoại của bạn bè? Còn hai cô bé trạc tuổi tôi ấy, tuy không thể nói chuyện, họ vẫn cố tìm đủ mọi cách để truyền đạt tiếng lòng mình tới người kia.

Sau đó, mỗi tháng cô bé ấy đều tới cửa hàng nhà tôi vào một ngày cố định, chúng tôi dần trở nên hiểu nhau hơn, giúp nhau chuyển lời rồi lại chào tạm biệt...

Tôi tự nghĩ, hai cô bé ấy là đôi bạn hạnh phúc nhất trên đời. Và tôi thấy vui lây khi chính mình tình cờ được chia sẻ niềm hạnh phúc đó.

LỜI NHẮN TỪ TRÁI TIM ẤM ẤP

Khoảng cách xa nhất giữa con người không phải là không gian mà là nỗi cách trở giữa những trái tim. Dù thời gian trôi qua bao lâu, ở cách nhau bao xa, tình bạn thực sự vẫn khiến ta luôn nhớ về nhau, quan tâm tới nhau - dấu chỉ là những lời hỏi thăm đơn giản.

02. Giấc mơ 8 đô

Chàng thanh niên Cyrus Field chuẩn bị rời khỏi quê nhà, ra thành phố New York phồn hoa tìm việc.

Trước khi đi, cha chỉ cho cậu 8 đô la Mĩ và dặn dò: “Con trai, hãy đi đi! Cha biết con sẽ thành công!”

Lời cha nói khiến Cyrus Field vô cùng cảm động. Cậu nhìn 8 đô trong tay, hiểu rõ rằng đây là toàn bộ số tiền tích góp trong nhà.

Giây phút đôi chân Cyrus Field chính thức bước trên đường phố New York, cậu nắm chặt 8 đô, tự nhủ, phải dùng số tiền này để hoàn thành ước mơ của mình.

Tuy nhiên ước mơ luôn xa vời so với thực tế. Dù ôm trong lòng bao hoài bão lớn lao, nhưng chẳng bao lâu sau khi đặt chân tới New York, Cyrus Field đã tiêu sạch 8 đô. May mà có người anh cho ở nhờ, nếu không, anh đã lang thang đầu đường xó chợ, chẳng có nổi một chỗ để ngủ.

Vốn tưởng rằng ở thành phố đâu đâu cũng có cơ hội kiếm tiền, nhưng sau khi bị dồn vào chân tường hết lần này tới lần khác, hiện thực phũ phàng đã trở thành gáo nước lạnh hắt vào ước mơ của Cyrus Field.

Không một xu dính túi, Cyrus Field cảm thấy áp lực nặng nề. Cứ nghĩ tới mọt của cái tích lũy trong nhà đều đã

đồn hết cho mình, anh lại tự nhủ: “Tuy đã tiêu hết 8 đô nhưng ước mơ của mình vẫn chưa mất đi. Dù vất vả đến mấy, mình cũng không từ bỏ.”

Sau đó, Cyrus Field được nhận vào làm ở một cửa hàng bán đồ khô uy tín nhất New York lúc bấy giờ. Năm đầu tiên, anh chạy việc chăm chỉ, kiếm được 50 đô la. Anh phải làm việc quần quật từ 6 giờ sáng đến tối mịt, khi cửa hàng đóng cửa mới được nghỉ ngơi.

Cứ như vậy, Cyrus Field nỗ lực làm việc, hết như một chú ong chăm chỉ. Mỗi sáng sớm, anh luôn đến cửa hàng trước khi khách đến. Mỗi đêm muộn, anh luôn đợi người khách cuối cùng rời đi rồi mới ra về.

Anh đặt ra những mục tiêu ngắn hạn cho riêng mình. Trước tiên, anh phải trở thành nhân viên kinh doanh giỏi nhất New York. Anh cố gắng học hỏi mọi kinh nghiệm quý báu từ các phòng ban, vì anh biết rõ rằng: thành công trong tương lai phụ thuộc vào nỗ lực kiên trì không ngừng nghỉ của chính mình hôm nay. Không chỉ vậy, anh thường nhốt mình cả tối ở thư viện và tham gia vào mọi diễn đàn hùng biện được tổ chức vào mỗi tối thứ 7 hằng tuần. Anh muốn chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ cho sự phát triển của mình trong tương lai.

Quy định của ông chủ cửa hàng rất nghiêm ngặt. Ông yêu cầu mọi nhân viên cửa hàng đều phải điếm danh mỗi khi đến làm việc buổi sáng, khi ăn xong cơm trưa và cơm tối. Ai đi làm muộn, ăn trưa quá 1 tiếng hoặc ăn tối quá 45 phút sẽ bị phạt tiền. Cyrus Field không bao giờ để mình bị phê bình về mặt chuyên cần. Anh vô cùng chăm chỉ,

cần mẫn nên nhanh chóng nhận được sự tín nhiệm của ông chủ và ngày càng thăng tiến. Tuy nhiên, Cyrus Field không thỏa mãn hay kiêu ngạo vì điều đó. Anh luôn giữ thái độ nghiêm túc, không ngừng nỗ lực vươn tới mục tiêu cao hơn.

Sau đó, theo đà phát triển của Cách mạng Công nghiệp, Cyrus Field nắm chắc cơ hội, đặt cho mình một mục tiêu cao xa hơn. Anh bắt đầu gây quỹ và tìm kiếm đối tác, dự định xây dựng đường cáp dài xuyên Đại Tây Dương. Ý tưởng đó của anh đã trải qua vô số lần thử nghiệm, mỗi lần thất bại đều hao tốn rất nhiều tiền của và nhân lực, anh phải gánh khoản nợ khổng lồ. Bạn bè đều cười nhạo ước mơ viễn vông của anh, nhưng với ý chí và nỗ lực hơn người, cuối cùng, sau 12 năm, Cyrus Field đã gặt hái được thành công.

Cyrus Field không phải nhà khoa học, cũng không có chuyên môn về ngành xây dựng, nhưng nếu không có sự chỉ đạo của anh, công trình to lớn đó sẽ không thể được hoàn thành. Chính nhờ tinh thần ấy, anh đã lan toả năng lượng tích cực cho tất cả mọi người, khiến ai cũng muốn được làm việc cùng anh, và cũng nhờ đó, anh trở thành lãnh đạo doanh nghiệp nổi tiếng, mãi được người đời nhớ tới.

LỜI NHẮN TỪ TRÁI TIM ẤM ẤP

Điểm xuất phát không quyết định việc chúng ta trở thành người như thế nào, quá trình trưởng thành ra sao mới là quan trọng nhất. Nếu biết giữ cho mình thái độ chăm chỉ, cần cù, chắc hẳn ai cũng sẽ thực hiện được ước mơ của mình.

03. Cuộc đối đầu gay gắt

Từ bé Hoàng đã không thích Hiên chút nào. Hiên là con trai người bạn thân của mẹ Hoàng. Trong mắt mọi người xung quanh, hai đứa hết như “khắc tinh”, hễ gặp mặt là cãi nhau, thậm chí nhiều khi gây gổ.

Khi lên cấp hai, lối sống, quan điểm và sở thích của Hiên hoàn toàn trái ngược với Hoàng.

“Chú ơi, chú nên cho Hoàng đi học Taekwondo đi ạ!” Hiên biết thừa Hoàng rất kém vận động, nhưng vẫn đề nghị với ba của Hoàng như vậy.

Không ngờ ba Hoàng lại tưởng thật. “Thế à? Cô chú sẽ bàn bạc với Hoàng xem sao.”

“Vớì lại, chú cho Hoàng đi học tiếng Anh, vẽ tranh hoặc học đàn đi ạ, như vậy cũng tốt cho Hoàng.” Hiên tiếp tục gợi ý.

“Cô chú cũng nghĩ vậy...” Ba của Hoàng tưởng Hiên có ý tốt, muốn giúp đỡ con trai mình.

Thực ra đó đều là những việc mà cha mẹ Hoàng đã lên kế hoạch từ trước, chỉ vì Hoàng ra sức phản đối nên họ không ép buộc. Hôm nay, Hiên nhắc tới chuyện này, khiến cha mẹ Hoàng lại một lần nữa muốn đốc thúc con trai làm theo.

“Lại là cậu à, Hiên!” Hoàng biết tỏng đây là chiêu trò của Hiên. Cậu tức nổ đom đóm mắt. Rõ ràng Hiên là kẻ ném đá giấu tay. Về sau, Hoàng mới biết, Hiên cũng xin mẹ cho đi học những môn đó, mong sao cả hai đứa có thể rèn thêm nhiều kỹ năng mới.

Rốt cuộc Hiên là người như thế nào?

Việc mà Hoàng ghét lại là thứ Hiên yêu thích, hai cậu phải sống bên nhau ra sao?

“Có lẽ chúng ta không thể tiếp tục làm bạn được nữa.” Hoàng quyết định nói thẳng với Hiên. “Vì cậu luôn đem lại rất nhiều phiền phức cho tớ, nên tớ cực kì ghét cậu.”

“Tớ cũng đâu có thích cậu.” Không ngờ Hiên lại vừa huýt sáo, vừa bình thản nói: “Ý kiến này của cậu quá tuyệt!”

Vậy là hai người họ chính thức cạch mặt nhau.

Vốn dĩ sau khi gây chuyện với Hiên, Hoàng phải thấy thoải mái mới đúng. Nhưng thật bất ngờ, sau khi tách khỏi Hiên, Hoàng lại cảm thấy như mình vừa đánh mất thứ gì đó. Thực ra, chỉ cần ít đụng mặt nhau là được, cần gì phải tuyệt giao nhỉ? Hoàng cảm thấy buồn vì quyết định của mình.

Không ngờ Hiên cũng cảm nhận hết như vậy. Hiên nghĩ, giá mà lúc Hoàng nói muốn tuyệt giao, mình giả vờ không nghe thấy, không thềm quan tâm tới mấy lời dờ hời của cậu ấy thì giờ đã khác...

Sau đó, Hoàng bắt đầu lo lắng, không biết Hiên có bị mẹ mắng vì không làm xong bài tập, hoặc điểm thi kém, có bị ba phạt chép cả quyển sách không...

Cùng lúc đó, Hiên cũng lo lắng cho một người bất cần như Hoàng, trời mưa có quên mang ô không, đi đường có giẫm phải đười con chó nào không...

Một hôm, trên đường đi học, Hoàng và Hiên không hẹn mà gặp ở đầu ngõ. Hoàng cố tình cúi đầu đi lướt qua Hiên. Cậu nghĩ bụng, nếu lúc này Hiên chủ động mở lời chào hỏi, có lẽ cậu sẽ xem xét làm lành với Hiên.

Tiếc rằng, Hiên đã không làm vậy, ngược lại, như muốn “ra oai”, cậu nhanh chân chạy trước Hoàng. Hoàng cũng không chịu yếu thế, vội vàng đuổi theo, che khuất tầm nhìn của Hiên. Cả hai bên cứ rượt đuổi nhau như thế, không ai chịu nhường ai.

Cuối cùng, Hoàng lấy hết sức xông lên trước mặt Hiên, đâm Hiên một cái rồi mắng: “Cậu là đồ ngốc...”

Hiên lập tức phản đòn, giận dữ nói: “Cậu ghét tớ lắm cơ mà, đuổi theo làm gì?”

“Vậy cậu thì sao? Không phải cũng thế à!” Hoàng vừa dứt lời đã lao vào Hiên, hai cậu đâm đá túi bụi.

“Hoàng, tớ thật sự rất ghét cậu!”

“Tớ cũng vậy!”

Sau một trận ẩu đả, cả hai mệt bỏ hơi tai, vừa thở hồng hộc vừa nhìn nhau, rồi chợt, không ai bảo ai, Hoàng và Hiên đều phá lên cười.

“Thôi được, nếu thật sự ghét nhau, chúng ta hãy trở thành đối thủ kiếm bạn bè của nhau đi.” Hoàng nói.

Hiên đồng ý.

Và họ trở thành hai người bạn cạnh tranh với nhau, trong học tập, cả hai ngày càng xuất sắc hơn. Không ai biết giữa Hiên và Hoàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có hai người họ hiểu rõ “thỏa thuận ngầm” đó.

LỜI NHẮN TỪ TRÁI TIM ẤM ÁP

Có hai kiểu bạn bè: một là thân thiết, hai là đối đầu. Khi bắt tay hợp tác, ta có thể cùng nhau trưởng thành, khi đối đầu với nhau, ta sẽ có động lực để tiến xa hơn.